

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 159/2025-134

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Hronček & Partners, s. r. o., Kálov 1, Žilina, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/18/2025 z 20. februára 2025 a jemu predchádzajúcemu postupu takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/18/2025 z 20. februára 2025 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach.
2. Uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/18/2025 z 20. februára 2025 a uznesenie Okresného súdu Martin sp. zn. 10C/122/2024 z 9. decembra 2024 **z r u š u j e**.
3. Krajský súd v Žiline **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania **1 423 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky

1. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 159/2025-112 z 8. apríla 2025 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľky, ktorou sa domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na spravodlivý súd podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“) uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn.

9Co/18/2025 z 20. februára 2025 na ďalšie konanie v celom rozsahu. Súčasne ústavný súd odložil právoplatnosť napadnutého uznesenia krajského súdu sp. zn. 9Co/18/2025 z 20. februára 2025, a to až do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala na Okresnom súde Martin návrh na nariadenie neodkladného opatrenia proti odporcovi. Okresný súd uznesením sp. zn. 10C/122/2024 z 9. decembra 2024 odporcovi zakázal, aby pristúpil k výkonu záložného práva zo zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti z 9. novembra 2023 (ďalej len „zmluva“), a to do právoplatného skončenia konania vo veci určenia platnosti zmluvy, a súčasne uložil sťažovateľke, aby proti odporcovi podala žalobu o určenie neplatnosti zmluvy do 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Okresný súd považoval za osvedčené, že bývalý priateľ sťažovateľky uzavrel v mene sťažovateľky s odporcom zmluvu, ktorá vykazuje znaky protiprávneho konania. Momentom vydania uznesenia okresného súdu príslušný katastrálny úrad vyznačil na dotknutom liste vlastníctva poznámku o vydanom neodkladnom opatrení.

3. Odporca podal proti uzneseniu okresného súdu odvolanie, čím došlo k odkladu jeho právoplatnosti, pretože sa konalo o riadnom opravnom prostriedku.

4. Krajský súd v odvolacom konaní napadnutým uznesením sp. zn. 9Co/18/2025 z 20. februára 2025 zrušil uznesenie okresného súdu podľa § 336 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), konštatujúc, že sťažovateľka v lehote určenej okresným súdom žalobu vo veci samej nepodala.

5. Sťažovateľka predovšetkým namieta nesprávny záver krajského súdu o aplikovateľnosti § 336 ods. 3 CSP za situácie, že okresný súd zaviazal sťažovateľku podať žalobu o určenie neplatnosti zmluvy v lehote 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti uznesenia okresného súdu, ktorá nenastala. Ak bolo proti uzneseniu okresného súdu prípustné odvolanie, došlo k vylúčeniu aplikovateľnosti § 238 ods. 1 a 2 CSP, a preto mohlo uznesenie okresného súdu nadobudnúť právoplatnosť buď márnym uplynutím lehoty na podanie odvolania, alebo právoplatným potvrdzujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu. Ani jedna z okolností sa vo veci sťažovateľky nestala, a preto nezačala ani plynúť lehota na podanie žaloby vo veci samej. Závery krajského súdu sú podľa sťažovateľky zjavné nesprávne, neodôvodnené, arbitrárne, a teda ústavne neudržateľné.

6. Postupom krajského súdu bolo sťažovateľke odňaté právo na spravodlivé súdne konanie, ako aj možnosť účinne brániť svoje práva a nároky, keďže zrušením uznesenia okresného súdu neexistuje na strane odporcu žiadna prekážka brániaca mu vo výkone záložného práva k nehnuteľnosti, a teda ani prekážka, ktorá by bránila príslušnému katastrálnemu úradu postupovať v konaní o povolení vkladu záložného práva v prospech kupujúceho.

7. Sťažovateľka pristúpila k podaniu nového návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, aby zabránila výkonu záložného práva odporcom, ten jej však môže byť v zmysle § 329 ods. 3 CSP zamietnutý z dôvodu existencie prekážky *res iudicata*.

8. Pokiaľ ide o súvisiace katastrálne konanie, príslušný katastrálny úrad obnovil konanie o návrhu na vklad vlastníckeho práva v prospech kupujúceho na základe výkonu záložného práva odporcom, keďže poznámka o nariadenom neodkladnom opatrení bola vymazaná. Ku dňu podania ústavnej sťažnosti katastrálny úrad o návrhu na vklad vlastníckeho práva nerozhodol. Odkladom vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia a obnovením účinkov uznesenia okresného súdu bude

zabránené vzniku škodlivých následkov v podobe straty vlastníckeho práva sťažovateľky. Vzhľadom na uvedené niet pochybností o existencii závažnej ujmy na strane sťažovateľky, ktorá je reálna a bezprostredná.

II.

Vyjadrenie krajského súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky

II.1. Vyjadrenie krajského súdu:

9. Krajský súd k sťažnosti uviedol, že jeho pozornosti uniklo viazanie lehoty na podanie žaloby vo veci samej práve k momentu právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie.

10. K argumentu sťažovateľky o znemožnení účinne brániť svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti tým, že jej nový návrh na nariadenie neodkladného opatrenia bude s najväčšou pravdepodobnosťou zamietnutý pre prekážku *res iudicata*, krajský súd dodal, že jeho rozhodnutím nemohla byť ani hypoteticky založená prekážka právoplatne rozhodnutej veci, keďže uznesenie súdu prvej inštancie bolo zrušené výlučne z dôvodov procesných. Žiadna prekážka teda nebránila žalobkyni ihneď po doručení zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu podať nový (totožný) návrh na nariadenie neodkladného opatrenia a efektívne tak zabrániť tvrdenej ujme na svojich právach.

11. Krajský súd tiež uviedol, že okresný súd opätovne na návrh sťažovateľky uznesením č. k. 5C/32/2025-166 z 8. apríla 2025 nariadil neodkladné opatrenie v totožnom znení. Sťažovateľka súčasne s podaným návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia doručila súdu prvej inštancie aj žalobu vo veci samej. Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľke prostriedok nápravy bol známy a účinne ho využila.

12. Krajský súd tiež dodal, že v danej veci bolo vhodné povinnosť sťažovateľky podať žalobu vo veci samej viazať práve na moment doručenia uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia. Spravodlivým pre obe sporové strany a proporcionálnym je v okolnostiach posudzovanej veci len odvíjanie (sa) lehoty na podanie žaloby vo veci samej od momentu doručenia uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia, pretože lehota 30 dní je dostatočná na spísanie žaloby vo veci samej i s prihliadnutím na skutkové okolnosti prípadu a právnu zložitosť veci a súčasne akceptovateľná i z hľadiska dĺžky zásahu do hmotnoprávných oprávnení žalovaného (bez riadneho dokazovania vo veci), ktoré nastáva už momentom doručenia uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia.

II.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

13. Zúčastnená osoba, ktorou je [REDAKOVANÉ], nevyužila možnosť vyjadriť sa k prijatej ústavnej sťažnosti.

II.3. Replika sťažovateľky:

14. Sťažovateľka vo svojej replike uviedla, že je nesporné, že napadnutým rozhodnutím došlo k porušeniu ustanovení príslušných ustanovení CSP a v konečnom dôsledku aj k porušeniu označených práv sťažovateľky, ktoré nastalo okamihom vydania napadnutého rozhodnutia, keď sa postavenie sťažovateľky významným spôsobom zhoršilo tak po právnej stránke, ako aj po stránke pocitovej.

15. Skutočnosti, na ktoré sa krajský súd vo svojom vyjadrení odvoláva, nemajú podľa sťažovateľky žiadny vplyv na záver o porušení jej práv, pretože nemohla objektívne predvídať, či dôjde k vydaniu nového neodkladného opatrenia, ale reálne mohol byť po zrušení neodkladného opatrenia príslušným okresným úradom povolený vklad vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, pričom k uvedenému nedošlo v podstate len zhodou okolností.

16. K samotnému začiatku plynutia lehoty na podanie žaloby vo veci samej nemôžu nič zmeniť ani tvrdenia krajského súdu, podľa ktorých by mal byť začiatok plynutia lehoty viazaný na moment doručenia príslušného uznesenia, a nie na jeho právoplatnosť. Je totiž nepochybné, že § 336 ods. 1 CSP ponecháva určenie lehoty na voľnú úvahu príslušného súdu a pôvodné uznesenie výslovne určilo začiatok plynutia lehoty na moment jeho právoplatnosti. Porušovateľ ako odvolací súd by mal venovať týmto veciam patričnú pozornosť, pretože často rozhoduje s konečnou platnosťou.

17. K otázke, či lehota mala byť (musí byť) viazaná na doručenie uznesenia alebo právoplatnosť rozhodnutia o nariadení neodkladného opatrenia, sťažovateľka uviedla, že skutočnosť, či dôjde k právoplatnému nariadeniu neodkladného opatrenia, má zásadný význam pre ďalší procesný postup navrhovateľa, keďže od tohto momentu sa odvíja aj právna možnosť efektívneho podania žaloby vo veci samej. Napriek tomu, že až do právoplatného rozhodnutia je neodkladné opatrenie vykonateľné, pre navrhovateľa má zásadný význam to, či sa napokon neodkladné opatrenie stane aj právoplatným, keďže od právoplatnosti rozhodnutia o nariadení neodkladného opatrenia môže závisieť rozhodnutie navrhovateľa iniciovať súdne konanie. V opačnom prípade by mohol žalovaný počas súdneho konania s predmetom sporu voľne disponovať, čím by vedel významným spôsobom zhoršiť postavenie navrhovateľa. Nemožno akceptovať ani tvrdenie, že lehota viazaná na právoplatnosť zakladá právnu neistotu v dôsledku závislosti od nepredvídateľných faktorov v odvolacom konaní. Práve naopak, viazanosť lehoty na doručenie uznesenia by bola spôsobilá vytvárať ešte väčšiu právnu neistotu, keďže v čase podávania žaloby by rozhodnutie o nariadení neodkladného opatrenia nemuselo byť konečné, a teda žaloba by mohla byť formulovaná na základe právne nestabilného podkladu. Z uvedených dôvodov považuje sťažovateľka záver odvolacieho súdu o údajnej „proporcionalite“ viazania lehoty na doručenie uznesenia za nesprávny, keďže nezohľadňuje špecifiká konkrétneho prípadu ani materiálne účinky právoplatnosti.

18. Pokiaľ krajský súd poukazuje na okolnosť, že došlo k vydaniu nového uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia, je nevyhnutné uviesť, že aj proti tomuto novému uzneseniu bolo podané odvolanie, o ktorom bude rozhodovať krajský súd. V predmetnom odvolaní odvolateľ argumentuje existenciou prekážky *res iudicata* a požaduje ho zrušiť.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

19. Podstata námietok sťažovateľky v súvislosti s namietaným porušením jej základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie je založená na jej tvrdení o nezákonnosti a svojvoľnosti napadnutého uznesenia. Sťažovateľka je toho názoru, že krajský súd arbitrárnym spôsobom priečiacim sa § 336 ods. 3 CSP zrušil uznesenie okresného súdu, ktorým bolo nariadené neodkladné opatrenie na základe návrhu sťažovateľky, hoci na to neboli splnené podmienky, konštatujúc, že sťažovateľka v lehote určenej okresným súdom žalobu vo veci samej nepodala. Sťažovateľka predovšetkým zdôrazňuje, že bola okresným súdom zaviazaná podať žalobu o určenie

neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva v lehote 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti uznesenia okresného súdu, ktorá nenastala z dôvodu podaného odvolania žalovaným, nie odo dňa doručenia uznesenia okresného súdu, od ktorého momentu odvíjal plynutie lehoty krajský súd.

20. V súlade so svojou stabilnou judikatúrou ústavný súd poukazuje na to, že rozhodovanie a rozhodnutie o návrhu na predbežné opatrenie (analogicky aj o neodkladnom a zabezpečovacom opatrení, pozn.) v civilnom sporovom konaní (predtým občianskom súdnom konaní) je súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 222/04, II. ÚS 37/00, II. ÚS 46/00, I. ÚS 46/00). Hoci spočiatku Európsky súd pre ľudské práva vylučoval aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na rozhodovanie v otázke neodkladných opatrení, pretože nie sú rozhodnutiami o občianskych právach alebo záväzkoch, jeho neskoršia judikatúra (rozsudok veľkého senátu z 15. 10. 2009 vo veci Micallef proti Malte, sťažnosť č. 17056/06; rozsudok z 13. 1. 2011 vo veci Kübler proti Nemecku, sťažnosť č. 32715/06, § 48; rozsudok z 12. 1. 2012 vo veci Pekárny a cukrárny Klatovy, a. s., proti Českej republike, sťažnosť č. 12266/07, § 64 – § 71) dokazuje postupný príklon k aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru aj na citované konania.

21. Vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd uvádza, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

22. Z ústavnoprávneho pohľadu je zmyslom a účelom základného práva na súdnu ochranu zaručiť, resp. umožniť každému reálny prístup k súdu, a to po splnení podmienok ustanovených zákonom. Článkom 46 ods. 1 ústavy sa teda zaručuje predovšetkým prístup k súdu, pretože len v takom prípade sa vytvárajú podmienky na domáhanie sa práva na súdnu ochranu (IV. ÚS 187/2022). Slovenská republika, ako aj všetky jej orgány verejnej moci majú pozitívny záväzok aktívnym spôsobom zabezpečiť, aby práva a slobody garantované jej právnym poriadkom neboli oprávneným subjektom pod jej jurisdikciou len formálne garantované, ale aby tieto práva a slobody boli „prakticky a efektívne“ dosiahnuteľné (I. ÚS 268/2023).

23. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne konformným spôsobom interpretovaná platná a účinná právna norma (m. m. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 481/2020).

24. Ústavný súd opakovane judikoval, že posúdenie podmienok na nariadenie neodkladného (a rovnako aj zabezpečovacieho) opatrenia je vecou všeobecných súdov. Ústavný súd preto posudzuje problematiku neodkladných/zabezpečovacích opatrení zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení takéhoto opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Do rozhodnutí všeobecných súdov v takých prípadoch môže zasiahnuť iba za predpokladu, že by rozhodnutím

všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (m. m. I. ÚS 19/2020, II. ÚS 407/2020).

25. Predmetom tohto konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o tom, či v danom prípade nedošlo k takému arbitrárnemu právnomu posúdeniu márneho uplynutia lehoty určenej okresným súdom na podanie žaloby vo veci samej v súlade s § 336 ods. 1 CSP, v ktorého dôsledku došlo k zrušeniu neodkladného opatrenia bez meritórneho preskúmania odvolania žalovaného, a tým k odňatiu možnosti sťažovateľky brániť svoje práva pred súdom.

26. Vzhľadom na podstatu sťažnostnej argumentácie, ako aj vyjadrenie krajského súdu k sťažnosti je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že krajský súd pri posúdení splnenia podmienok pre zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie o neodkladnom opatrení pochybil, pokiaľ ho zrušil výlučne z dôvodu nesplnenia podmienky podania žaloby vo veci samej v stanovenej lehote napriek tomu, že táto neuplynula. Krajský súd zmätočne v rozpore s výrokom uznesenia okresného súdu bol toho názoru, že plynutie lehoty bolo viazané na doručenie uznesenia okresného súdu, nie na nadobudnutie jeho právoplatnosti.

27. Z hľadiska ústavnoprávneho posúdenia je preto irelevantná akademická polemika krajského súdu o spravodlivejšom a proporcionálnejšom určení začiatku plynutia lehoty na podanie žaloby vo veci samej od momentu doručenia uznesenia okresného súdu. Záväzným výrokom uznesenia okresného súdu v súlade s § 341 ods. 2 CSP bol začiatok plynutia lehoty určený jednoznačne a nespochybniteľne, a to v trvaní 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti uznesenia okresného súdu.

28. Pokiaľ ide o námietku krajského súdu vznesenú vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti, že sťažovateľka podala nový návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorému okresný súd vyhovel, teda využila prostriedok nápravy na ochranu svojich práv, ústavný súd k tomu konštatuje, že nový návrh na nariadenie neodkladného návrhu nepredstavuje vo vzťahu k napadnutému uzneseniu účinný prostriedok nápravy, aj keď predstavuje alternatívny procesný postup. Prostriedkom nápravy je v danej veci podané odvolanie, prípadne ústavná sťažnosť proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, ktoré sťažovateľka využila. Sťažovateľka nemohla prejudikovať rozhodnutie okresného súdu o novom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktoré z dôvodu podaného odvolania žalovaným napokon nenadobudlo právoplatnosť, a rovnako nie je možné predvídať ani rozhodnutie krajského súdu o tomto odvolaní, v ktorom bola okrem iného vznesená námietka veci rozhodnutej.

29. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením, ktorým krajský súd bez splnenia podmienok stanovených v § 336 ods. 3 CSP zrušil uznesenie okresného súdu, čím došlo k zrušeniu neodkladného opatrenia nariadeného v prospech sťažovateľky, bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

30. Ústavný súd v súvislosti s návrhom sťažovateľky na zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci krajskému súdu dospel k záveru, že pre dosiahnutie nápravy vo veci je nevyhnutné, aby tomuto návrhu vyhovel v jeho kasačnej časti (výrok 2), čím pre nové odvolacie konanie (odsek 11 a 28 tohto odôvodnenia) odpadla polemika o prekážke právoplatne rozhodnutej veci. Zároveň,

vzhľadom na procesné špecifikum neskoršieho nariadenia neodkladného opatrenia vo vzťahu k rovnakému ako pôvodnému predmetu takého rozhodnutia okresného súdu (aktuálne vykonateľnému, avšak neprávoplatnému a v štádiu odvolacieho konania) ústavný súd *ultra petitem* ústavnej sťažnosti (na účel nasmerovania procesnej situácie k novému aktualizovanému rozhodovaniu sprevádzanému už aj podanou žalobou) zrušil aj pôvodné uznesenie okresného súdu o neodkladnom opatrení (výrok 2), ktoré zrušením kasačného uznesenia krajského súdu z hľadiska jeho vykonateľnosti „ožilo“, resp. by nastal taký účinok. Alternatíva zvolená ústavným súdom vyvoláva absenciu (fakultatívneho) vrátenia veci ústavným súdom krajskému súdu na ďalšie konanie, pričom zároveň platí, že konaniu o opätovnom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (v štádiu odvolacieho konania) nebude brániť prekážka litispendencie. Krajský súd teda o aktuálne podanom odvolaní rozhodne, čím nové rozhodnutie okresného súdu o neodkladnom opatrení buď nadobudne okrem vykonateľnosti aj právoplatnosť, alebo právne zanikne (aj v aspekte vykonateľnosti). V nadväznosti na uvedené v časti návrhu ústavnej sťažnosti na vrátenie veci krajskému súdu na ďalšie konanie ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

IV.

Primerané finančné zadost'účinenie

31. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti navrhla priznať jej primerané finančné zadost'účinenie vo výške 5 000 eur. Z čl. 127 ods. 3 ústavy vyplýva, že finančné zadost'účinenie ústavný súd môže, ale nemusí priznať. Takéto zadost'účinenie je namieste tam, kde nie je možné dosiahnuť a dovŕšiť ochranu porušeného základného práva iným ústavne a zákonne upraveným spôsobom (napr. I. ÚS 15/02, I. ÚS 139/02, II. ÚS 152/08, III. ÚS 623/2017). Ústavný súd pritom prihliadol na to, že napadnuté rozhodnutie nemá charakter konečného rozhodnutia a jeho účelom je len dočasná úprava pomerov účastníkov. Tiež zohľadnil, že tvrdenie sťažovateľky o zásahu do jej osobnostných práv nezodpovedá požiadavke riadneho zdôvodnenia uplatneného nároku na jeho priznanie.

32. Podľa názoru ústavného súdu je ochrana základných práv sťažovateľky účinne poskytnutá tým, že ústavný súd konštatoval ich porušenie a zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu, pričom o novom návrhu sťažovateľky na neodkladné opatrenie už bolo rozhodnuté a, ako už bolo uvedené, prestala byť v tejto súvislosti aktuálna otázka prekážky *res iudicata* aj prekážka litispendencie (bez ohľadu na to, či bola prvá z oboch námietok v odvolacom konaní uplatnená dôvodne). Preto ústavný súd požadované finančné zadost'účinenie nepriznal (bod 4 výroku tohto nálezu).

V.

Trovy konania

33. Ústavný súd priznal sťažovateľke v zmysle § 73 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 1 423 eur s DPH.

34. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách

advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2025 je 371 eur a hodnota režijného paušálu je 14,84 eur. Sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2025 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu a vyjadrenie k stanovisku krajského súdu).

35. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu